

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Mgr. B. D.**

proti
žalovanému: **Rektor Univerzity Palackého v Olomouci**
 sídlem Křížkovského 511/8, 771 47 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2018 č. j. UPOL-109065/9410-2018

takto:

I. Rozhodnutí Rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 8. 2018 č. j. UPOL-109065/9410-2018 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 363 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 3. 11. 2018 domáhala přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla vyslovena neplatnost vykonání státní zkoušky žalobkyní na Právnické fakultě Univerzity Palackého (dále jen „PF UP“) z předmětů KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo podle § 47c odst. 1, 2 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“).
2. Žalobkyně uvedla, že dne 22. 5. 2017 vykonala na PF UP tzv. veřejnoprávní část státních závěrečných zkoušek ze správního a trestního práva. Dne 17. 3. 2018 byla žalobkyně fyzicky napadena panem P. K., X; žalobkyně v obavě o svůj život přivolala Policii ČR. Následně P. K. v rámci své osobní msty podal dne 22. 3. 2018, tedy 5 dní po incidentu, podnět žalovanému k zahájení správního řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky nebo její součásti. Dle uvedeného podnětu měla být žalobkyně v průběhu státní zkoušky v telefonickém kontaktu s p. K. za pomoci miniaturního reproduktoru v uchu a mikrofonu skrytém pod šaty. Pomocí tohoto zařízení měla žalobkyně p. K. sdělovat vylosované otázky a následně naslouchat reprodukci zápisků. Podaným podnětem se zabývala Přezkumná komise UP v Olomouci, která dne 25. 6. 2018 vydala stanovisko č. j. UPOL-58313/9410-2018, kterým navrhla žalovanému vyslovit neplatnost vykonání součásti státní zkoušky žalobkyně.
3. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, považuje jej za nezákonné pro nedostatek důvodů a pro vady řízení, neboť žalovaný nevypořádal argumenty žalobkyně, rozhodnutí založil na jediném nezákonném důkazu, nebyly naplněny formální a materiální znaky jednání, které je jí kladeno za vinu. Žalobkyně od počátku popírá, že by při státní závěrečné zkoušce užila jakékoli technické zařízení; poctivě studovala celých 5 let, úspěšně složila zkoušku z každého předmětu ve většině případů na první pokus. Nikdy nepotřebovala jakékoli nápovědy pro úspěšné splnění podmínek daného předmětu. Až do zahájení předmětného správního řízení neměla žalobkyně tušení o existenci nahrávky. Žalobkyně rozporuje legálnost jediného důkazu, který poskytl p. K., neboť dle jeho slov se jedná o záznam hovoru mezi jím a žalobkyní. Takové nahrávání však znamená zásah do ústavně zaručených práv žalobkyně. Pan K. sám sdělil, že pro pořízení nelegální nahrávky použil aplikaci ACR. Žalobkyně odkázala na judikaturu Ústavního soudu, a to nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05, nálezy Ústavního soudu sp., zn. R 39/1999 a nálezy téhož soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1235/99 a dále na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, a to rozsudek ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004 a ze dne 21. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98. V neposlední řadě připomněla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24. Dovodila, že předmětná nahrávka byla nezákonným důkazem a zároveň odmítla názor Přezkumné komise UP, že předmětná nahrávka se netýká soukromého života žalobkyně, neboť je zaznamenán průběh státní závěrečné zkoušky, tedy průběh veřejného aktu.
4. Správní orgán navíc při posuzování nahrávky vytrhával věty z kontextu a převzal do svého rozhodnutí pouze ty části nahrávky, které odůvodňovaly závěr správního orgánu, nikoli pravdivé a objektivní informace. Podle žalobkyně sloužila žalovanému nahrávka hovoru jako jediný důkaz, na němž bylo napadené rozhodnutí založeno. Správní orgán se ve svém rozhodnutí sice vyjádřil, že se při svém rozhodování opíral pouze o důkazy založené ve

správním spise, ale nijak je nekonkretizoval. Odmítl přitom provést žalobkyní navržený důkaz výsledkem svědka Bc. O. J., který byl přítomen po celou dobu jednak před konáním zkoušky, tak ihned po ní a jakékoli nainstalování technického zařízení by viděl. Správní orgán také odmítl posuzovat osobu podatele podnětu či způsob pořízení nahrávky. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán prováděl dokazování bez jednání, čímž byla žalobkyně zkrácena na svých právech účastnit se dokazování. Žalobkyně dále namítla, že prokázala znalosti, které postačují k závěru, že podmínky a předpoklady pro absolvování státní závěrečné zkoušky splnila.

5. Podle žalobkyně nedošlo k naplnění formálních a materiálních znaků § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. Žalobkyně zdůraznila, že nejednala úmyslně proti dobrým mravům, podmínky a předpoklady pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky splnila a že její jednání v žádném případě nenaplnuje znak soustavnosti tak, jak jej vyložil žalovaný. Přezkumná komise UP vyslovila názor, že znak soustavnosti je v případě této skutkové podstaty nezbytné vztáhnout k relativně krátkému a jasně časově vymezenému okamžiku, kterým je průběh státní závěrečné zkoušky; s uvedeným žalobkyně nesouhlasí. V právním řádu neexistuje žádná definice neurčitého pojmu „soustavnost“, ani důvodová zpráva k ustanovení § 47c zákona o vysokých školách nespécifikuje úmysl zákonodárce, jak tento pojmem vykládat.
6. K výkladu uvedeného pojmu žalobkyně připomněla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 Afs 63/2008-121, který se týkal oblasti podnikání, přičemž ze závěrů tohoto rozsudku vyplývá, že pojmovým znakem podnikání je jeho soustavnost, jde tedy o činnost prováděnou opakovaně, nikoli jednorázově, příležitostně či nahodile. Odkázala také na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2011, č. j. 31 Af 54/2011-21, podle něhož, i když zákon soustavnost nedefinuje, lze obecně pojem soustavná činnost spojit s úmyslem tuto činnost opakovat. Pojem soustavnosti je tedy vykládán podobně jako pojem opakovanosti, nejedná se tedy o jednorázovou či nahodilou činnost, je třeba mít alespoň úmysl jednání opakovat. Žalobkyně také odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV ÚS 666/02, podle kterého „...za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (in dubio mitius).“
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že nepovažuje za nutné komentovat každý bod žaloby žalobkyně, protože se v drtivé většině jedná o sdělení či subjektivní názory žalobkyně, která předestřela již v řízení před správním orgánem. Co se týče polemiky o legálnosti nahrávky telefonního hovoru, která má zachycovat průběh součásti státní zkoušky, nadnesla žalobkyně v žalobě nový a odlišný způsob údajného vzniku předmětné nahrávky, který však žalobkyně není schopna soudu předložit, přičemž o tom nejvíce pravděpodobným, že skutečně žalobkyně podváděla, bude i nadále tvrdit, že není pravdivý. Pokud žalobkyně vytýká žalovanému užití nepřiléhavé judikatury, zcela pomíjí fakt, že žalobkyní zmíněné usnesení v bodu 20 žaloby vytvořilo toliko obecný postup či kritérium, který je následně v rozhodnutí užit. Žalobkyně sama pak odkazuje na nepřiléhavou judikaturu z jiných oblastí práva. Při rozhodování žalovaného byly vzaty v potaz úvahy ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Navrhovaný výsledek Bc. J. postrádá podle žalovaného relevanci, tento nebyl přítomen ve zkušební místnosti při konání státní zkoušky žalobkyně, nemohl by tedy o průběhu zkoušky poskytnout relevantní informace. Co se týče nekonání ústního jednání ve věci, není zde na místě přírůbek s řízením o přestupku. Správní řízení

obecně je ovládáno zásadou písemnosti. Obsah správního spisu je žalobkyni znám, byl jí dán k dispozici dvakrát k nahlížení. Ohledně naplnění skutkové podstaty § 47c zákona o vysokých školách odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí s tím, že výklad žalovaného byl převzat do rozhodnutí ze stanoviska Přezkumné komise UP, která byla tvořena významnými právními odborníky s dlouholetou praxí, přičemž žalovanému připadá polemika žalobkyně až nepatřičná, když délku její praxe po ukončení studia lze počítat v řádu měsíců. Znak soustavnosti byl v uvedené skutkové podstatě založen zákonodárcem a je nutné z této logiky vycházet. Pokud by bylo přistoupeno na návrhy žalobkyně o jednorázové záležitosti u státní zkoušky, nikdy by skutkovou podstatu dle § 47c zákona o vysokých školách nebylo možno naplnit. Přirovnávat skládání státní zkoušky k podnikání je snahou spíše úsměvnou.

Zjištění ze spisové dokumentace

8. Ze spisové dokumentace předložené žalovaným soud zjistil, že dne 22. 3. 2018 byl Univerzitě Palackého doručen podatelem P. K. podnět na vyslovení neplatnosti státní zkoušky žalobkyně, kterou tato vykonala dne 22. 5. 2017. Podnět odůvodnil tím, že zkouška měla být žalobkyní vykonána úmyslným jednáním jdoucím proti dobrým mravům, a to za pomoci jiné osoby – podatele, se kterým byla žalobkyně po celou dobu výkonu zkoušky v telefonickém kontaktu za pomoci technického zařízení – miniaturního reproduktoru v uchu a k němu dodávanému mikrofonu skrytém pod šaty. Ke svému podnětu předložil záznam hovoru z telefonního čísla žalobkyně na telefonní číslo podatele, dále printscreen ze software All Calls Recorder (ACR) a navrhl také jeho svědeckou výpověď.
9. Dne 17. 4. 2018 zahájil žalovaný řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky dle § 47c zákona o vysokých školách. Dne 2. 5. 2018 žalovaný jmenoval podle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách členy Přezkumné komise, a to prof. JUDr. I. T., CSc., L. P., doc. JUDr. F. Š., Ph. D., doc. JUDr. K. F., Ph. D., doc. JUDr. O. P., Ph. D., JUDr. M. T., Ph.D. a doc. JUDr. M. B., Ph. D. Takto jmenovaná přezkumná komise předložila dle § 47d odst. 1 zákona o vysokých školách dne 27. 6. 2018 stanovisko, kterým navrhla žalovanému vyslovit neplatnost vykonání součásti státní závěrečné zkoušky žalobkyně. Podle závěrů přezkumné komise vyplývá z předložené zvukové nahrávky zcela jednoznačně, že veřejnoprávní část SZZ z předmětů Správní právo a Trestní právo dne 22. 5. 2017 vykonala žalobkyně za pomoci zakázané nápovědy a diktování odpovědí ze strany P. K. Podle přezkumné komise šlo o záměrnou a oboustrannou komunikaci mezi žalobkyní a P. K., kdy žalobkyně zcela cíleně a vědomě komunikovala za pomoci mobilního telefonu s P.K. po celou dobu přípravy i průběhu státní zkoušky, její úmyslné jednání je předloženou nahrávkou jednoznačně podloženo a jde současně o jednání proti dobrým mravům. Žalobkyně svým jednáním splnila jen zdánlivě podmínky a předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti. Podle komise bylo naplněno také hledisko soustavnosti jednání žalobkyně proti dobrým mravům, když komise hodnotila jednání žalobkyně v průběhu konání státní zkoušky, což byla doba zhruba 60 – 70 minut. Znak soustavnosti je v případě této skutkové podstaty nezbytné vztáhnout k relativně krátkému a jasně časově vymezenému okamžiku, kterým je průběh státní závěrečné zkoušky, neboť právě o vyslovení její neplatnosti v řízení jde. Jednání žalobkyně proti dobrým mravům tak trvalo celou dobu průběhu státní zkoušky, tedy šlo o soustavné, nikoli jednorázové a krátké využití nedovolení pomůcky v průběhu zkoušky.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Komise dále shledala, že předmětná zvuková nahrávka je přípustným důkazem, když zaznamenává nikoli projevy osobní povahy, ale obsah a průběh státní závěrečné zkoušky na vysoké škole.

10. Následně žalovaný rozhodl dne 31. 8. 2018 žalobou napadeným rozhodnutím. Ztotožnil se v něm se stanoviskem přezkumné komise a dospěl k závěru, že jednání žalobkyně plně naplňuje skutkovou podstatu § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, tedy *jiné úmyslné jednání proti dobrým mravům, neuvedené v § 47c odst. 2 písm. a), v souvislosti se soustavností nebo opakovaným jednáním proti dobrým mravům*. Předmětem řízení podle žalovaného přitom není řešit a zkoumat to, zda získala standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu. Žalovaný se rozhodl neprovést výslech navrhovaného svědka Bc. O. J., neboť tento nebyl přítomen přímému konání součásti státní zkoušky. Námitky žalobkyně týkající se osoby podatele jsou podle žalovaného zcela irrelevantní, neboť osoba podatele, jeho vystupování či trestněprávní minulost nemůže nijak ovlivnit fakt, že si žalobkyně od něj nechala napovídat odpovědi na otázky součásti státní zkoušky. Žalovaný se dále obsáhle věnoval otázce přípustnosti předmětné zvukové nahrávky jako důkazu, přičemž s odkazem na judikaturu zejména Ústavního soudu dospěl k závěru, že přípustným důkazem je. K průběhu státní zkoušky bylo získáno vyjádření jedné členky zkušební komise, která uvedla, že poznává dle zvukové nahrávky průběh státní zkoušky a hlasy jednotlivých členů komise včetně svého, přičemž si však nevzpomíná na žádnou anomálii či nezvyklost v průběhu zkoušky. Co se týče naplnění znaků skutkové podstaty § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, zejména znaku soustavnosti, vyšel žalovaný v zásadě ze závěrů stanoviska přezkumné komise, tedy, že jednání žalobkyně je třeba hodnotit jako soustavné, protože znak soustavnosti je v případě této skutkové podstaty nezbytné vztáhnout k relativně krátkému a jasně časově vymezenému okamžiku, kterým je průběh státní zkoušky (v tomto případě cca 60 – 70 minut), neboť právě o vyslovení její neplatnosti v řízení jde. Jednání žalobkyně tedy trvala celou dobu průběhu státní zkoušky a nejednalo se o jednání nárazové.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl po ústním jednání dne 28. 3. 2019, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
12. Podle § 47c odst. 1 zákona o vysokých školách, v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky nebo její součásti, státní rigorózní zkoušky nebo její součásti, státní doktorské zkoušky nebo obhajoby disertační práce rozhoduje rektor veřejné vysoké školy, na níž se daná státní zkouška nebo obhajoba disertační práce konala.
13. Podle § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách, rektor vysloví rozhodnutím neplatnost vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, pokud osoba, o jejíž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce jde,
- a) v důsledku úmyslného trestného činu nesplnila podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, nebo

b) v důsledku úmyslného neoprávněného užití díla jiné osoby hrubě porušujícího právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví nebo *jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v písmenu a), nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, šlo-li o soustavné nebo opakované jednání proti dobrým mravům* nebo byla-li jím podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu.

14. Stěžejní námitkou podle krajského soudu v projednávané věci je, že vytýkaným jednáním žalobkyně nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty právní normy, pod kterou žalovaný jednání podřadil. Žalobkyně především namítá, krom neexistence subjektivní stránky, že nebyl naplněn znak soustavnosti jednání. Tato námitka je přitom zcela podstatná pro rozhodnutí ve věci, neboť při nenaplnění formálních znaků předmětné skutkové podstaty pozbývají v zásadě ostatní námitky žalobkyně na významu. Krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka žalobkyně je důvodná.
15. Předně je třeba připomenout, že ustanovení § 47c bylo do zákona o vysokých školách včleněno zákonem č. 137/2016 Sb. s účinností od 1. 9. 2016. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí ve vztahu k předmětnému ustanovení pouze následující: „Nově se do zákona dostává právní úprava i správního řádu, nebude novou úpravou dotčen, neboť navrhované řízení o vyslovení neplatnosti je kvalitativně úplně jiný proces než "řízení" podle § 156 správního řádu; nejde tedy o nahrazení dosavadní úpravy jinou právní úpravou. Není proto nezbytné v přechodných ustanoveních explicitně upravit dokončení řízení ve věci rušení vysokoškolských diplomů, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti novely a nebyla do dne nabytí účinnosti novely pravomocně skončena, neboť dosavadní použití ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu na rušení diplomů (jakožto osvědčení) bude i nadále možné.)

Zákon vymezuje skutkové okolnosti, za nichž lze takové rozhodnutí vydat, když z důvodu ochrany dobré víry a závažného zásahu do právního postavení musí jít o nesplnění podmínek či předpokladů pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky v důsledku úmyslného trestného činu nebo úmyslného jednání dotčené osoby proti dobrým mravům (soustavného a opakovaného nebo byla-li jím podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu).

Návrh postihuje i takové nesplnění podmínek a předpokladů pro úspěšné konání a vykonání státní zkoušky, kdy byl dané osobě vydán vysokoškolský diplom, aniž by tato státní zkoušku nebo její část vůbec konala.

Řízení se zahajuje z moci úřední, a to ve lhůtě 3 let od zákonem vymezených skutečností, přičemž v řízení rozhoduje rektor vysoké školy, na níž se daná státní zkouška nebo obhajoba disertační práce konala (v případě soukromé vysoké školy stanoví příslušnost její vnitřní předpis). Součástí podkladů pro rozhodnutí je stanovisko přezkumné komise, od něhož se však rektor může odchýlit.

Pořádková lhůta pro rozhodnutí rektora ve věci se stanovuje na 150 dnů od zahájení řízení. Lhůtu pro vydání rozhodnutí není vhodné podřídít obecné úpravě správního řádu, neboť po zahájení přezkumného řízení musí rektor nejprve jmenovat přezkumnou komisi a vyčkat na její stanovisko a následně její stanovisko posoudit. Po dobu řízení se na platnosti státní zkoušky nebo obhajoby disertační práce, o níž je řízení vedeno, nic nemění.

Proti rozhodnutí není připuštěn opravný prostředek, je však zachována možnost správní žaloby, jejíž podání má odkladný účinek.“

16. Z citovaného vyplývá, že ani navrhovatel zákona se blíže v důvodové zprávě nezabýval podrobnostmi jednotlivých navrhovaných skutkových podstat, tedy ani otázkou *soustavnosti* jednání osoby, u níž má být o zneplatnění rozhodnuto. Debata k těmto ustanovením v zásadě neproběhla ani na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR při projednávání zákona (viz <http://www.psp.cz/eknih/2013ps/stenprot/027schuz/s027169.htm> - první čtení a <http://www.psp.cz/eknih/2013ps/stenprot/036schuz/s036052.htm#r10> - druhé čtení).
17. Judikatura správních soudů se k výkladu pojmu „soustavnost“ vyjadřuje poměrně zřídka. Lze proto označit za poměrně přiléhavý odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 Afs 63/2008-121, z jehož závěrů vyplývá, že pojmovým znakem podnikání je jeho soustavnost, tedy *činnost prováděná opakovaně, nikoli jednorázově, příležitostně či nahodile*. Obdobně to platí o rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2011, č. j. 31 Af 54/2011-21, podle kterého lze obecně pojem *soustavná činnost spojit s úmyslem tuto činnost opakovat*. Krajskému soudu na rozdíl od žalovaného nepřipadá odkaz na uvedenou judikaturu nikterak úsměvný; v oblasti školství obdobná judikatura absentuje, nadto pojem „soustavnost“ je užíván napříč právními odvětvími a jen stěží lze v různých právních odvětvích předpokládat zcela odlišný výklad tohoto pojmu. Je tedy nutné se přiklonit k tomu, že má-li být určitá činnost (resp. jednání) vykonávána soustavně, implicitně má být tato činnost vykonávána opakovaně, po delší dobu, tedy nikoli nahodile či jednorázově.
18. Touto optikou je také nutno nahlížet na skutkovou podstatu obsaženou v § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, pod kterou žalovaný jednání žalobkyně podřadil. Podle krajského soudu jsou znaky této skutkové podstaty naplněny pouze tehdy, jestliže se osoba dopustí úmyslného jednání proti dobrým mravům, které není specifikováno v písm. a) § 47c odst. 2, a v důsledku tohoto jednání nesplní nebo splní jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, přičemž se však musí jednat o jednání *soustavně* nebo *opakovaně*. Jakkoli v uvedené skutkové podstatě absentuje určení počátku takového jednání, není jej možné stanovit pouze a jedině k době, kdy státní zkouška či její část, resp. obhajoba disertační práce, započala. Úmyslného jednání, které může vést k naplnění skutkové podstaty, se osoba může dopustit kdykoli předtím, přičemž z povahy věci lze za počátek považovat nejdříve dobu zahájení studia, které mělo být státní zkouškou či obhajobou disertační práce ukončeno a nejpozději vykonání zkoušky či obhajobu disertační práce. Z předmětného ustanovení nevyplývá, že by znak soustavnosti, tím méně znak opakujícího se jednání, mohl být naplněn úmyslným jednáním proti dobrým mravům pouze v průběhu vykonávání konkrétní státní zkoušky či její součásti, příp. obhajoby disertační práce, tak jak učinil žalovaný, když za soustavné jednání považoval jednání žalobkyně v průběhu 60-70 minut státní zkoušky. Výklad, že se žalobkyně dopouštěla úmyslného (tvrzeného podvodného) jednání *soustavně* (tudíž *opakovaně*) celou dobu v průběhu konání státní zkoušky, tedy jinými slovy, každou minutu průběhu státní zkoušky a že tudíž je tím znak *soustavnosti* naplněn, je neudržitelný. Nelze ani přisvědčit argumentaci žalovaného, že v případě přijetí argumentu o jednorázové záležitosti jednání u státní zkoušky, nebylo by možno nikdy skutkovou podstatu dle § 47c zákona o vysokých školách naplnit. Takový závěr totiž z předmětného ustanovení učinit v žádném případě nelze. Naopak, lze si představit celou škálu jednání proti dobrým mravům, kterého se osoba dopouští např.

v průběhu celého studia, přičemž v důsledku takového jednání bude naplněn krom znaku soustavnosti také závěr, že oním jednáním taková osoba splní pouze zdánlivě předpoklady pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky.

19. Jakkoli lze polemizovat o úvahách zákonodárce vedoucích k přijetí předmětné právní úpravy, jakož i o její aplikovatelnosti či případných důsledcích, je třeba setrvat na tom, že podmínky pro rozhodnutí o zneplatnění státní zkoušky či její součásti, případně obhajoby disertační práce, jsou zákonem stanoveny jednoznačně, přičemž výklad provedený žalovaným v žádném případě nepřipouští.
20. Krajský soud tedy na rozdíl od žalovaného dospěl k závěru, že v případě žalobkyni vytýkaného jednání nemohlo dojít k naplnění podmínek stanovených § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách v části skutkové podstaty, pod kterou toto jednání podřadil žalovaný. Rozhodnutí žalovaného je tudíž nezákonné.
21. Pouze na okraj je potřeba zdůraznit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nespécifikoval, jaké konkrétní předpoklady a kterými konkrétními předpisy stanovené ke konání a úspěšnému vykonání části státní závěrečné zkoušky měla žalobkyně splnit jen zdánlivě.
22. S ohledem na uvedené závěry se krajský soud již blíže nezabýval jednotlivými námitkami procesního charakteru, zejména použitelností zvukové nahrávky, nevyslechnutím navrhovaných svědků, včetně členů zkušební komise a dalšími. Nicméně, nad rámec uvedeného považuje krajský soud za potřebné připomenout, že správní orgány, žalovaného nevyjímaje, musí ve smyslu § 3 správního řádu postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Pro žalovaného to v daném řízení především znamenalo vypořádat se se všemi podstatnými zjištěnými okolnostmi a důsledně zvážit, zda zvuková nahrávka, označená žalovaným za stěžejní důkaz, může být dostatečným důkazem pro jeho závěr o úmyslném jednání žalobkyně, zvláště s přihlédnutím k vyjádření pouze jediné (!) členky zkušební komise, která neshledala v průběhu státní zkoušky žalobkyně žádnou anomálii či nezvyklost v průběhu státní zkoušky žalobkyně. Podle krajského soudu přitom nelze ani bez dalšího, tak jak učinil žalovaný, odhlédnout od osoby podatele podnětu k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti státní zkoušky žalobkyně, jakož i jeho případných pohnutek. Osoba podatele (P. K.) je správním soudům dostatečně známa z jejich úřední činnosti (krom dále citovaných viz např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, či z novější doby rozsudek ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 155/2018-18). Je personálně úzce propojen se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně *nechcipokey.cz*).“ Činnost této společnosti je založena mj. na obstrukčním, účelovém, případně minimálně svérázném procesním postupu ve správních řízeních. Svědčí o celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy (zejména upravujícími provoz na pozemních komunikacích). Jednání uvedené společnosti totiž spočívá v zásadě ve vyvolání dojmu v řidičích dopravních prostředků, kteří jejich služeb využijí, že pravidla silničního provozu není třeba respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce. Takové jednání je však nutno označit vysoce společensky nebezpečné, znamenající mj. ohrožení životů, zdraví a majetku

jiných účastníků silničního provozu (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30).

Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud ze všech uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný pečlivě zváží též postup podle § 47c odst. 6 zákona o vysokých školách.
24. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a cestovné doložené žalobkyní v celkové výši 363 Kč, tj. 175 Kč za cestu vlakem k ústnímu jednání z Prahy do Olomouce a 188 Kč za cestu vlakem z Olomouce do Náchoda. Soud tedy uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem částku 3 363 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 28. března 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu